

Informe jurídic emès a petició de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública en relació amb la reclamació d'una ciutadana contra una entitat pública de l'àmbit de la salut, per la denegació d'accés a l'informe de traçabilitat (accessos a la seva història clínica), des de gener de 2020 a gener de 2022

La Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (GAIP) demana a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti un informe sobre la reclamació presentada per una ciutadana contra una entitat pública de l'àmbit de la salut (en endavant, l'entitat), per la denegació d'accés a informació sobre l'informe de traçabilitat -és a dir, els accessos a la seva història clínica-, per al període de gener de 2020 a gener de 2022.

Analitzada la sol·licitud, que s'acompanya d'una còpia de l'expedient administratiu tramitat davant la GAIP, i d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica s'emet l'informe següent.

Antecedents

1. Consta en l'expedient que el 17 de gener de 2022, la persona reclamant va presentar una sol·licitud d'exercici del dret d'accés (traçabilitat) a l'entitat, en relació amb els accessos de gener 2020 a gener de 2022.

2. Consta en l'expedient que el 7 de novembre de 2022, la sol·licitant hauria presentat reclamació a la GAIP, en la que exposa el següent:

“Que no he rebut la informació demanada, ja que no consta en el mateix la identificació del treballador que entra en la meua història clínica. Per un altre banda tinc proves que acrediten la intrusió a la meua història el dia 1/12/2021 i en aquest informe no surt reflectit. La qual cosa m'indica que aquest informe de traçabilitat no està complert.”

3. El 18 de novembre de 2022, la GAIP hauria sol·licitat a la reclamant la concreció de l'objecte de la seva reclamació, és a dir, quina seria la informació que li mancava per rebre.

Consta en l'expedient que en 29 de novembre de 2022, la reclamant hauria aportat a la GAIP la informació sol·licitada, en concret, el “quadre d'accessos” a la seva història clínica que ja hauria rebut, així com còpia de l'escrit de resposta del CAP en què la reclamant hauria presentat la sol·licitud d'accés a l'informe de traçabilitat, de 18 de gener de 2022.

4. Consta en l'expedient un escrit, de 12 d'agost de 2022, en què l'entitat informa la reclamant, en relació amb la seva sol·licitud de 18 de gener, que un cop revisada la traçabilitat dels accessos a la HC, “hi ha 2 accessos a la vostra història clínica dels quals no hem pogut constatar que estiguin lligats a visites, accions o funcions de professionals.” I s'indica les dates en què s'haurien produït aquests accessos.

5. Així mateix, consta en l'expedient un escrit de 25 d'agost de 2022, en el que la gerència territorial de l'entitat li adreça a la reclamant la següent informació: *“Informe per part de l'equip directiu de l'Àrea Bàsica de Salut ...; Quadre resum dels accessos realitzats entre les anualitats que ha sol·licitat; Carta d'acompanyament per part de la direcció del Servei d'Atenció Primària”*

Per tant, segons la informació disponible, l'entitat ja li hauria tramès un llistat dels accessos sol·licitats que inclouria el nom del centre, la data de l'accés, la categoria professional (“infermer/a, auxiliar administratiu, metge de família i comunitària, treballador/a social”, etc), i el mòdul (“nou seguiment, canvi citació, analítiques d'usuari, vacunes d'un usuari”, etc).

Així, per la informació disponible, aquesta informació ja se li hauria lliurat a la reclamant.

7. En data 5 de desembre de 2022, la GAIP comunica a l'entitat la reclamació presentada, i li sol·licita l'emissió d'informe, l'expedient complet relatiu a la sol·licitud d'accés a la informació pública, i la identificació de les terceres persones afectades per l'accés que es reclama, si n'hi ha.

8. En data 21 de desembre de 2022, l'entitat adreça a la GAIP l'expedient sol·licitat i l'informe corresponent, en el que, en síntesi, exposa que la reclamació ha de ser desestimada, *“perquè la pretensió d'aconseguir la identitat dels professionals ... que hagin accedit a la seva història clínica no forma part del dret d'accés legalment establert a Catalunya, al no tenir la consideració de comunicació de dades, i per tant ... no té el deure legal d'informar sobre tal identitat amb motiu d'una sol·licitud d'accés en els termes establerts en la LOPD (...).”*

9. En data 5 de gener de 2023, la GAIP sol·licita a aquesta Autoritat que emeti l'informe previst per l'article 42.8 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, en relació amb la reclamació presentada.

Fonaments Jurídics

I

De conformitat amb l'article 1 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, l'APDCAT és l'organisme independent que té per objecte garantir, en l'àmbit de les competències de la Generalitat, els drets a la protecció de dades personals i d'accés a la informació que hi està vinculada.

L'article 42.8 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que regula la reclamació contra les resolucions en matèria d'accés a la informació pública, estableix que si la denegació s'ha fonamentat en la protecció de dades personals, la Comissió n'ha de demanar informe a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, el qual ha de ser emès en el termini de quinze dies.

Per això, aquest informe s'emet exclusivament pel que fa a la valoració de la incidència que l'accés sol·licitat pot tenir respecte de la informació personal de les persones afectades (article 4.1 del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril,

relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals (en endavant, RGPD).

Per tant, queda fora de l'objecte d'aquest informe qualsevol altre límit o aspecte que no afecti les dades de caràcter personal que constin en la informació sol·licitada.

El termini transcorregut per a l'emissió d'aquest informe pot comportar una ampliació del termini per resoldre la reclamació, si així ho acorda la GAIP i es notifica a totes les parts abans que conclougui el termini per resoldre.

En conseqüència, el present informe s'emet exclusivament en base a les esmentades previsions de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

D'acord amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, aquest informe es publicarà al web de l'Autoritat un cop notificat a les persones interessades, amb l'anonimització prèvia de les dades de caràcter personal.

II

Segons l'escrit de reclamació a la GAIP, presentat el 7 de novembre de 2022, la persona reclamant hauria sol·licitat a l'entitat, al mes de gener de 2022, informació relativa a la traçabilitat dels accessos produïts a la seva història clínica durant un període de dos anys de gener de 2020 a gener de 2022).

La persona reclamant explica, en l'escrit de reclamació a la GAIP, que:

“Que no he rebut la informació demanada, ja que no consta en el mateix la identificació del treballador que entra en la meua història clínica. Per un altre banda tinc proves que acrediten la intrusió a la meua història el dia 1/12/2021 i en aquest informe no surt reflectit. La qual cosa m'indica que aquest informe de traçabilitat no està complet.”

Situada la reclamació en aquests termes, cal partir de la base que la normativa de protecció de dades s'aplica als tractaments que es duguin a terme sobre qualsevol informació sobre persones físiques identificades o identificables (art. 4.1 RGPD).

L'article 4.2) de l'RGPD considera “*«tratamiento»: cualquier operación o conjunto de operaciones realizadas sobre datos personales o conjuntos de datos personales, ya sea por procedimientos automatizados o no, como la recogida, registro, organización, estructuración, conservación, adaptación o modificación, extracción, consulta, utilización, comunicación por transmisión, difusión o cualquier otra forma de habilitación de acceso, cotejo o interconexión, limitación, supresión o destrucción*”.

La Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTC), reconeix a les persones el dret d'accés a la informació pública, entenent-se com a tal “*la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que*

li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei” (article 2.b) i 18 LTC).

En termes similars es pronuncia la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LT), en els seus articles 12 (dret d'accés a la informació pública) i 13 (informació pública).

La informació relativa a l'assistència sanitària que rep la persona reclamant per part de la xarxa pública de salut (en concret, des dels serveis de l'entitat i el CAP que hauria atès al reclamant), és “informació pública” a efectes de l'article 2.b) de l'LTC, sotmesa al règim d'accés previst en aquesta normativa, que estableix, com a criteri general, que el dret d'accés a la informació pública només pot ser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis (article 20 i ss. LTC).

En concret, i pel que fa a la informació que conté dades personals, cal valorar si el dret a la protecció de dades de les persones afectades justificaria o no la limitació del dret d'accés a la informació pública regulat a l'LTC.

III

La reclamació es refereix, doncs, a informació sobre la traçabilitat dels accessos a la història clínica de la pròpia titular de la informació, és a dir, de la pacient.

La història clínica recull el conjunt de documents relatius al procés assistencial de cada pacient, tot identificant els metges i la resta de professionals assistencials que hi intervenen (art. 9.1 Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica. La història clínica del pacient conté la informació relativa a aquesta assistència, que detalla l'article 10.1 d'aquesta mateixa llei.

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en diverses ocasions (Dictàmens CNS 53/2019, CNS 48/2021, CNS 10/2022, o Informes IAI 4/2022 o IAI 5/2022, entre d'altres), la persona reclamant tindria, d'entrada, dret d'accés respecte la seva pròpia informació personal, en els termes que preveu l'article 15.1 RGPD.

Als efectes que interessin, cal tenir en compte que la reclamant demana conèixer la identitat (“*la identificació del treballador que entra en la meua història clínica*”), més enllà de la informació que l'entitat ja li hauria facilitat anteriorment, i que inclouria, atesa la informació disponible, el llistat d'accessos amb indicació del perfil o àrea des de la que es produeixen aquests accessos.

L'RGPD reconeix el dret de la persona afectada o interessada a sol·licitar i a obtenir del responsable del tractament una còpia de les seves dades de caràcter personal sotmeses a tractament, inclosa determinada informació sobre aquest tractament, com ara, als efectes que interessin, els destinataris a qui s'hagi comunicat o es prevegi comunicar aquestes dades (art. 15.1.c) RGPD).

Ara bé, com també ha fet avinent aquesta Autoritat abastament, sembla evident que no pot considerar-se com a “comunicació”, els accessos del personal que presta serveis per al

propi responsable (en el cas que ens ocupa, l'entitat), atès que aquest personal forma part del propi responsable.

Per això, els accessos a la història clínica d'un pacient, en el cas que ens ocupa, la reclamant, que hagi dut a terme el personal de l'entitat, no es poden considerar com una informació que formi part del dret d'accés previst a la normativa de protecció de dades (art. 15.1.c) RGPD).

Ara bé, sens perjudici d'això, vistos els termes de la reclamació presentada a la GAIP, és necessari examinar si existeix altra via diferent a l'exercici del dret d'accés de l'interessat a la seva pròpia informació (art. 15 RGPD), que permeti donar als sol·licitants informació sobre la traçabilitat dels accessos a la història clínica (registre d'accessos), i en quins termes.

IV

L'article 6 de l'RGPD estableix que per dur a terme un tractament, com ara la comunicació de dades necessària per atendre una sol·licitud d'accés, cal comptar amb una base jurídica que legitimi el tractament, ja sigui el consentiment de la persona afectada (apartat 1.a)), ja sigui alguna de les altres bases legitimadores que s'hi preveuen, com ara, que el tractament sigui necessari per al compliment d'una obligació legal aplicable al responsable del tractament (apartat 1.c)).

Tal com es desprèn de l'article 6.3 de l'RGPD i recull expressament l'article 8 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD), el tractament de dades només podrà considerar-se fonamentat en aquesta base jurídica de l'article 6.1.c) de l'RGPD quan així ho estableixi una norma amb rang de llei.

Alhora, segons l'article 86 de l'RGPD: "Los datos personales de documentos oficiales en posesión de alguna autoridad pública o u organismo público o una entidad privada para la realización de una misión en interés público podrán ser comunicados por dicha autoridad, organismo o entidad de conformidad con el Derecho de la Unión o de los Estados miembros que se les aplique a fin de conciliar el acceso del público a documentos oficiales con el derecho a la protección de los datos personales en virtud del presente Reglamento."

La informació sol·licitada, referent a la traçabilitat dels accessos a la història clínica de la reclamant, formaria part del registre o control d'accessos a les històries clíniques, de què disposa el responsable. Es tracta d'informació pública als efectes de l'LTC i restaria, per tant, sotmesa al règim d'accés previst en aquesta normativa, que estableix, com a criteri general, que el dret d'accés a la informació pública només pot ser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis (article 20 i següents).

La informació sol·licitada comprèn dades personals, i per tant cal aplicar les previsions dels articles 23 i 24 de l'LTC.

L'article 23 no resultaria aplicable al cas que ens ocupa, ja que, si bé la història clínica inclou dades de salut, aquestes es refereixen al propi pacient, en aquest cas, la reclamant.

En canvi, la informació sol·licitada per la reclamant no inclou dades de salut, atès que es limitaria a informació sobre els professionals que han accedit a la seva història clínica, en concret, la seva identitat.

Atès que l'article 23 de l'LTC no resultaria d'aplicació a la informació sol·licitada, caldrà tenir en compte l'article 24 de l'LTC, segons el qual:

“1. S’ha de donar accés a la informació pública si es tracta d’informació directament relacionada amb l’organització, el funcionament o l’activitat pública de l’Administració que contingui dades personals merament identificatives llevat que, excepcionalment, en el cas concret hagi de prevaler la protecció de dades personals o altres drets constitucionalment protegits.

2. Si es tracta d’altra informació que conté dades personals no incloses a l’article 23, es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l’interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades. Per a dur a terme aquesta ponderació s’ha de tenir en compte, entre altres, les circumstàncies següents:

a) El temps transcorregut.

b) La finalitat de l’accés, especialment si té una finalitat històrica, estadística o científica, i les garanties que s’ofereixin.

c) El fet que es tracti de dades relatives a menors d’edat.

d) El fet que pugui afectar la seguretat de les persones.

(...).”

La informació sobre la traçabilitat dels accessos a la història clínica de la reclamant abasta un conjunt d’informació que va més enllà del que es pot entendre com a dades merament identificatives relacionades amb l’organització, el funcionament o l’activitat pública del responsable del tractament, en els termes de l’article 24.1 LTC, i de l’article 70.2 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d’accés a la informació pública (RLTC).

La informació sol·licitada no es refereix únicament a la identitat i, si escau, el càrrec, la categoria o el perfil dels professionals de l’entitat que hagin accedit a la seva història clínica, sinó també a altra informació com ara la data i lloc dels accessos, o, si escau, el motiu pel que s’accedeix a la història clínica (realització d’anàltiques, seguiment, monitoratge, etc...), és a dir, informació sobre la finalitat de l’accés. Això, tenint en compte, a més, la informació que l’entitat ja hauria facilitat a la reclamant.

Per tant, l’accés a la informació sol·licitada requereix, d’una ponderació prèvia entre l’interès públic en la comunicació de la informació i els drets de les persones afectades (art. 24.2 LTC).

D’acord amb l’article 18.2 de l’LTC, l’exercici del dret d’accés no és condicionat a la concurrència d’un interès personal, i no resta subjecte a motivació ni requereix la invocació de cap norma. No obstant això, el fet que la persona sol·licitant expressi quina és la finalitat que persegueix i en definitiva els motius pels quals interessa conèixer la informació, pot ser

rellevant a l'hora de ponderar i decidir sobre la prevalença entre el seu dret d'accés i el dret a la protecció de dades de les persones afectades (els professionals que haurien accedit a la seva història clínica).

De fet, la finalitat és un dels criteris de ponderació assenyalats per la mateixa LTC (article 24.2. b) LTC).

Cal reiterar que el dret d'accés a la informació pública pot respondre, legítimament, a interessos particulars. L'article 22.1 de l'LTC, en exigir que els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública siguin proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció, fa esment a la presa en consideració, en l'aplicació d'aquests límits, de *"les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació."*

També l'LT fa esment a prendre en consideració el fet que el sol·licitant justifiqui llur sol·licitud d'informació en l'exercici d'un dret (article 15.3.b)).

En el cas que ens ocupa, la reclamant, en la reclamació adreçada a la GAIP, expressa que:

"(...) tinc proves que acrediten la intrusió a la meua història el dia 1/12/2021 i en aquest informe no surt reflectit. La qual cosa m'indica que aquest informe de traçabilitat no està complert."

A més, de l'escrit de 12 d'agost de 2022, que consta a l'expedient, adreçat per l'entitat a la reclamant sembla que ja se li hauria informat de que "hi ha 2 accessos a la vostra història clínica dels quals no hem pogut constatar que estiguin lligats a visites, accions o funcions de professionals", i s'indica les dates d'aquests dos accessos.

Així, per la informació disponible, sembla que la finalitat pretesa pot respondre a la voluntat del propi titular de la història clínica de comprovar possibles accessos indeguts per, si fos el cas, constatar irregularitats de les que té sospites. Això li hauria de permetre, si escau, exercir alguna acció o reclamació relacionada amb aquest accés indegut o amb les conseqüències que això hagi pogut tenir pels seus interessos i drets com a pacient.

A efectes de ponderació, cal tenir present que la història clínica respon a diversos usos, essent el principal la prestació d'una assistència adequada al pacient.

Segons l'article 11 de la Llei 21/2000:

"1. La història clínica és un instrument destinat fonamentalment a ajudar a garantir una assistència adequada al pacient. A aquest efecte, els professionals assistencials del centre que estan implicats en el diagnòstic o el tractament del malalt han de tenir accés a la història clínica.

2. Cada centre ha d'establir el mecanisme que faci possible que, mentre es presta assistència a un pacient concret, els professionals que l'atenen puguin, en tot moment, tenir accés a la història clínica corresponent.

3. Es pot accedir a la història clínica amb finalitats epidemiològiques, d'investigació o docència, amb subjecció al que estableix la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre,

de protecció de dades de caràcter personal, i la Llei de l'Estat 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, i les disposicions concordants. (...).

4. El personal que té cura de les tasques d'administració i gestió dels centres sanitaris pot accedir només a les dades de la història clínica relacionades amb les dites funcions.

5. El personal al servei de l'Administració sanitària que exerceix funcions d'inspecció, degudament acreditat, pot accedir a les històries clíniques, a fi de comprovar la qualitat de l'assistència, el compliment dels drets del pacient o qualsevol altra obligació del centre en relació amb els pacients o l'Administració sanitària.

(...).”

Així, d'entrada, qualsevol pacient pot tenir un interès legítim en conèixer quins accessos s'han produït a la seva història clínica com a mecanisme per a l'efectivitat dels drets que la legislació sanitària li reconeix.

Aquest dret d'informació del pacient es configura en termes força amplis (article 2 Llei 21/2000 i art. 4 Llei 41/2002), en establir que aquest ha de poder disposar de tota la informació referida als diferents aspectes que repercuteixen en el seu tractament i per tant en la seva salut. Segons l'article 2 de la Llei 21/2000, citat:

“1. En qualsevol intervenció assistencial, els pacients tenen dret a conèixer tota la informació obtinguda sobre la pròpia salut. Això no obstant, cal respectar la voluntat d'una persona de no ésser informada.

2. La informació ha de formar part de totes les actuacions assistencials, ha d'ésser verídica, i s'ha de donar de manera comprensible i adequada a les necessitats i els requeriments del pacient, per a ajudar-lo a prendre decisions d'una manera autònoma.

(...).”

Aquest dret d'informació ampli englobaria, entre d'altres, conèixer quins professionals estan a càrrec i han intervingut en el procés assistencial, és a dir, conèixer quins professionals atenen un pacient i, per extensió, es pot considerar que inclouria conèixer quins professionals han accedit a la història clínica per dur a terme o participar en aquesta atenció, o per realitzar les funcions previstes en la legislació d'autonomia del pacient (funcions administratives, accés pels serveis d'inspecció de la qualitat de l'assistència, etc.).

La pròpia legislació reguladora de la història clínica i dels drets del pacient, limiten els termes en què determinats professionals poden accedir a les històries clíniques dels pacients. Per tant, atès que la història clínica és l'instrument principal per a prendre decisions sobre l'assistència que rep el pacient, és innegable que comprovar si s'han produït accessos indeguts, formaria part de l'interès legítim que, com a titular de la història clínica té el propi pacient.

A més, recordem que la legislació en matèria de protecció de dades imposa al responsable del tractament l'obligació d'adoptar les mesures tècniques i organitzatives necessàries per garantir la seguretat de les dades personals tractades, inclosa la protecció contra el tractament no autoritzat o il·lícit (arts. 5 i 24 RGPD).

Específicament en l'àmbit que ens ocupa, l'article 9.4 de la Llei 21/2000 disposa el següent:

“4. Els centres sanitaris han de prendre les mesures tècniques i organitzatives adequades per a protegir les dades personals recollides i evitar-ne la destrucció o la pèrdua accidental, i també l'accés, l'alteració, la comunicació o qualsevol altre processament que no siguin autoritzats.”

Ahora, la normativa de protecció de dades reconeix a l'afectat el dret a presentar una reclamació davant, en aquest cas, aquesta Autoritat quan consideri que s'ha produït un incompliment o infracció de la normativa de protecció de dades que afecta el tractament de les seves dades personals (art. 77 RGPD), com seria el cas d'haver-se produït un accés indegut a les dades de la seva història clínica laboral. Això, sens perjudici de poder emprendre altres accions legals que consideri oportunes.

En aquest context, sembla clar que, per tal d'emprendre aquesta o altres accions legals per a la defensa dels seus drets i interessos, la reclamant ha de poder accedir a determinada informació sobre els accessos a la seva història clínica. En concret, ha de poder conèixer quins professionals han accedit a la seva informació, per tal de poder corroborar o no les sospites d'accessos indeguts, i constatar una possible irregularitat pel que fa a les mesures que la normativa exigeix al responsable en relació amb la gestió de la història clínica de la reclamant.

Per altra banda, des de la perspectiva de la protecció de dades, cal tenir en compte la disposició addicional desena de l'LOPDGDD:

*“Los responsables enumerados en el artículo 77.1 de esta ley orgánica podrán comunicar los datos personales que les sean solicitados por sujetos de derecho privado cuando cuenten con el consentimiento de los afectados o **aprecien que concurre en los solicitantes un interés legítimo** que prevalezca sobre los derechos e intereses de los afectados conforme a lo establecido en el artículo 6.1 f) del Reglamento (UE) 2016/679”.*

En principi, la base jurídica de l'article 6.1.f) RGPD, no resulta d'aplicació quan un tractament de dades es du a terme per al compliment d'una missió realitzada en interès públic o en exercici de poders públics del responsable -com seria el cas del tractament de dades de salut en l'àmbit de l'entitat-. Ara bé, la disposició addicional desena de l'LOPDGDD preveu una habilitació per a la comunicació en base a l'interès legítim de tercers, en aquest cas, de la persona reclamant.

En el cas que ens ocupa aquesta habilitació estaria fonamentada en l'interès legítim que amb caràcter general cal reconèixer al pacient atès -la reclamant-, que resulta un element de ponderació que justificaria, en els termes apuntats, des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades, l'accés al registre d'accessos produïts a la pròpia història clínica, per poder contrastar si aquests accessos s'ajusten a les previsions de la legislació estudiada i comprovar les sospites d'irregularitats que la reclamant apuntaria (recordem que, d'una banda, la reclamant apunta a accessos que segons ella s'haurien produït i que no constarien en la informació inicialment rebuda, i que en l'escrit de 18 d'agost adreçat a la reclamant, citat, es fa referència a dos accessos dels que l'entitat no hauria pogut constatar el motiu).

V

D'altra banda, als efectes de la ponderació necessària, cal analitzar la possible afectació que l'accés a la informació pública sol·licitada podria comportar pels drets de les persones afectades (els professionals de l'entitat que hagin accedit a la història clínica de la reclamant, les dades dels quals puguin constar en el registre d'accessos a efectes de traçabilitat).

Les dades d'aquests professionals són dades personals protegides pels principis i garanties de la normativa de protecció de dades. Aquestes dades poden ser no només dades identificatives o laborals (identitat, càrrec, categoria o perfil professional), sinó també informació relativa al propi accés a la història clínica (data de l'accés i centre des d'on s'ha produït).

El personal (en aquest cas, professionals assistencials, o d'altres perfils, dels serveis de salut), poden fer un cert ús privat dels recursos informàtics o les eines de treball, com ara un telèfon mòbil, un ordinador, etc, que l'empresa posa a disposició d'aquests per al desenvolupament de les tasques i funcions que tenen encomanades, d'acord amb les polítiques d'ús que hagi establert cada empresa. Respecte d'aquest ús privat, en termes generals, els treballadors poden tenir certa expectativa de privacitat.

Ara bé, més enllà d'això, no sembla que un treballador pugui tenir les mateixes expectatives quan utilitza aquestes mateixes eines per accedir a informació d'un tercer (el pacient), a la qual només hauria d'accedir per a complir determinades tasques que té assignades en relació amb la prestació d'assistència sanitària al pacient, en aquest cas.

Segons l'article 5 de l'RGPD, les dades han de ser:

“ 1. (...).

f) tratados de tal manera que se garantice una seguridad adecuada de los datos personales, incluida la protección contra el tratamiento no autorizado o ilícito y contra su pérdida, destrucción o daño accidental, mediante la aplicación de medidas técnicas u organizativas apropiadas («integridad y confidencialidad»).

2.El responsable del tratamiento será responsable del cumplimiento de lo dispuesto en el apartado 1 y capaz de demostrarlo («responsabilidad proactiva»).

Segons la legislació d'autonomia del pacient, qualsevol accés a les històries clíniques ha de ser necessàriament gestionat, protocol·litzat i supervisat pel responsable (art. 11 Llei 21/2000). La traçabilitat dels accessos a les històries clíniques resulta en conseqüència una mesura necessària per a assegurar la protecció de la informació que s'hi conté.

Per tant, als efectes que interessen, no sembla que l'expectativa de privacitat que el personal afectat podria tenir en d'altres parcel·les de la seva activitat professional, resulti aplicable en igual mesura quan aquests treballadors accedeixen i gestionen informació d'altri (no només del propi pacient, sinó també dades d'altres persones, com ara familiars del pacient o d'altres professionals que l'atenen).

En definitiva, si tenim en compte que el personal afectat per la reclamació presentada ha de tenir informació prèvia sobre l'ús correcte de les històries clíniques i sobre la traçabilitat dels

accessos que s'hi produeixen, no sembla que la seva expectativa de privacitat, en accedir i gestionar informació d'altri (expectatives que aquest mateix personal sí pot tenir en d'altres parcel·les de l'activitat professional), pugui suposar un contrapès determinant en la ponderació esmentada.

Per tant, el dret a la protecció de dades de les persones que hi hagin accedit no justificaria la denegació de l'accés per part de la reclamant al registre d'accessos a la seva pròpia història clínica, en concret, conèixer la identitat dels professionals que hi han accedit, que és el que demana específicament en la reclamació presentada a la GAIP.

En qualsevol cas, recordem que el principi de minimització de dades (article 5.1.c) RGPD), exigeix que l'accés es limiti a les dades estrictament necessàries per assolir la finalitat pretesa.

Conèixer la identitat i, si escau, el càrrec, categoria o perfil dels professionals que accedeixen a la història clínica i altres dades vinculades a l'accés (data i hora, lloc, motiu etc.) -informació de la que ja disposaria la reclamant segons es desprèn de la informació disponible-, resultaria proporcionat, ja que permet donar compliment a la finalitat explicitada per la reclamant de conèixer la identificació de les persones que han consultat la història clínica i comprovar, si escau, la pertinença dels accessos. En canvi, no resultaria pertinent comunicar altres dades personals, com ara el número de DNI, dades de contacte d'aquests professionals o altres que, val a dir, el reclamant tampoc no demana.

Resulta rellevant recordar que, segons disposa l'article 31 de l'LTC, si la sol·licitud d'informació pública pot afectar drets o interessos de tercers, identificats o fàcilment identificables, se'ls ha de donar trasllat de la sol·licitud, per tal que puguin fer les al·legacions que considerin convenientes, en aquells casos en què puguin ser determinants del sentit de la resolució.

Per tant, en el cas que ens ocupa caldrà atorgar el tràmit d'audiència a les persones afectades en relació amb el registre d'accessos a la història clínica de la reclamant, per tal que puguin fer al·legacions i es pugui valorar, si escau, la concurrència d'alguna circumstància addicional que s'hagi de tenir en compte als efectes de la ponderació.

Conclusió

La normativa de protecció de dades no impedeix comunicar a la persona reclamant la informació que sol·licita, relativa als accessos a la seva història clínica, inclosa la identitat dels professionals que hi han accedit, en relació amb el període sol·licitat.

Barcelona, 24 de febrer de 2023